

[Indenrigsministeren.]

Boligbyggeriet for derigennem at fremskaffe Lejligheder, der paa ekstraordinært billige Vilkaar kan stilles til Raadighed for børnerige Familier, idet Kommissionen tillægger en saadan Lovgivning en væsentlig Betydning i befolkningspolitisk Henseende, ligesom selvfølgelig sundere Boligforhold for Familier med mange Børn i det hele taget vil være af overordentlig stor hygiejnisk og kulturel Interesse.

Baggrunden for Befolkingskommissionens Betragtninger paa dette Omraade vil man finde i Betænkningen Side 1—20. Disse Betragtninger og Synspunkter kan kort gengives saaledes: Det maa anses for sikkert, at en Fortsættelse af den nuværende befolkningsmæssige Udvikling her i Landet vil resultere i, at Folketallet i Danmark, inden en Menneskealder er gaaet, vil være ikke blot stagnerende, men vil være i Tilbagegang. Det er selvfølgelig den nedadgaaende Fødselshyppighed, der er Baggrund derfor, og denne nedadgaaende Fødselshyppighed, siger Befolkingskommissionen, har til Dels sin Aarsag i den økonomiske Byrde, et større Børnetal betyder for store Dele af Befolkningen. Man slutter da heraf, at en Formindskelse af visse af disse Byrder vil fremme Fødselshyppigheden, og dette maa efter Kommissionens Opfattelse særlig gælde Lettelse af de økonomiske Byrder, der er forbundet med Udgifterne til Bolig. Hertil kommer selve den Betydning, det har for den kommende Slægts Sundhed, at de Børn, Samfundet har, ikke vokser op i elendige, usunde Boliger. Kommissionen anfører Eksempler paa, hvorledes betydende Dele af den mindrebemidlede Del af Befolkningen nødes til at anvende færre Penge til Bolig, jo større Børneflokket bliver. Det er selvfølgelig Resultatet af, at de mest elementære Livsforødheder, Brød og Klæder, kræver med stigende Børnetal stigende Beløb, saa der bliver færre Penge tilovers til Bolig, og dermed opstaar der det Forhold, at jo større Familiernes bliver, des mindre og elendigere bliver de Boliger, hvori de lever. Man anfører, at mellem 80 000 og 90 000 Børn her i Landet i Øjeblikket er i Familier, der bor i overbefolkede Lejligheder. Hertil kommer endelig en Betragtning, som særlig er gjort gældende af svenske Befolkningsspolitikere, en Betragtning, der omtrent kan angives saadan, at Samfundet kan selvfølgelig med Sindsro se paa en nedadgaaende Fødselshyppighed, saa længe den kun betyder en mindre Tilvækst af Befolkningen; men naar man naar dertil, at Befolkningstallet overhovedet ikke vokser, at Befolkningstallet

ikke kan opretholdes, da maa det, siger man, hævdes, at de Familier, der har de mange Børn, paa en urimelig Maade maa bære Byrderne ved at opretholde Slægten, og at andre Befolkningsdele, som selv unddrager sig Byrderne, derfor maa bidrage til at bære disse Byrder. Herudfra drager man da logisk den Slutning, at det er en Pligt for den samlede Befolkning at støtte de Familier, der maa bære de store Byrder med det store Børnetal.

Ud fra de Betragtninger, jeg her kort har gengivet, har Kommissionen stillet Forslag om Støtte til Boligbyggeri, der giver Mulighed for Boliger til mindrebemidlede og børnerige Familier til en Leje, der ligger under Fremstillingsomkostningerne. Da Regeringen i Hovedsagen kan tiltræde disse Synspunkter, foreslaas der i det Lovforslag, jeg her fremsætter, gennem en Fortsættelse af 1933-Lovgivningen at kombinere de Hovedformaal, denne Lovgivning havde med Hensyn til Fremme af Beskæftigelse og Tilvejebringelse af tilstrækkelige Boliger, med de befolkningspolitiske Formaal, jeg her har fremdraget. Dette gaar Lovforslaget altsaa ud paa, idet jeg i øvrigt skal anføre, at Formerne for dette Boligbyggeri bygger paa de Erfaringer, som er indhøstet ved den storstilede Lovgivning i Sverige paa dette Omraade, og som jeg ogsaa personlig har haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med. Jeg kan ikke noksom udtrykke min Beundring for det, der paa dette Omraade skabes i Sverige.

Det første Kapitel i Lovforslaget omfatter Bestemmelserne om Laan til Boligbyggeri. Kapitellet er inddelt i tre Afsnit. Det første Afsnit stiller 10 Mill. Kr. til Raadighed aarlig i 6 Aar til Kommuner og Boligforeninger. Kommissionen havde foreslaaet 12 Mill. Kr. aarlig som Led i en permanent Ordning. Regeringen har imidlertid ment det rigtigt foreløbig at begrænse sig til det nævnte Aaremaal. Principperne for Laangivningen findes i Lovforslagets § 3 og er i alt væsentligt svarende til Principperne i Loven af 1933; det vil sige, at Laan til Kommuner højst kan udgøre 40 pCt. og i Forbindelse med de foranstaaende Prioritetslaan højst 95 pCt. af den samlede Anskaffelsessum for Byggeforetagendet. Laan til Boligforeninger kan udgøre højst 30 pCt. og i Forbindelse med de foranstaaende Prioritetslaan højst 85 pCt. af den samlede Anskaffelsessum, dog at disse Procenter kan forhøjes indtil henholdsvis 40 pCt. og 95 pCt., saafremt der ydes fuld kommunal Garanti for den Del af Statslaanet, der overstiger 30 pCt., eller